

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία δραχμὰς 75. Ἐξέμνηος δραχ. 40. Τρίμηνος δραχ. 22.

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 23 Ὀκτωβρίου 1926

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 47

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ (Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Γελάστηκα, ἀπάντησε τὸ παιδί. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ ποτὲ δὲ θάκλαιγε, οὕτε καὶ θὰ φοδύταν μὲ μιὰ πιστολιά.

Τότε ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸν δμίλο τῶν στρατιωτῶν:

— Καλὰ λέει τὸ μικρό... Ἐγὼ τὸν γνωρίζω τὸν ἀρχηγό. Δὲν εἶν' αὐτὴ ἡ κυρία κι' ἄς τῆς μοιάζει ἔτσι. Τὸν ἀρχηγὸ δὲ θὰ τὸν πιάσετε τόσο εὐκολα! Ἐγὼ σὰς τὸ λέω, ὁ Μάριος Ζουμῆς, καὶ νὰ μοῦ τὸ θυμᾶστε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Καὶ πάλι τὸ μηχανήμα

Ἦταν μεγάλη ἀπογοήτευση γιὰ τὸν ἀξιωματικὸ αὐτὴ ἡ πληροφορία. Ὡστόσο δὲν ἀπελπίστηκε καθόλου. Ἐφερε πάλι τὴν ψευτο-μὲς Μαργκαρέτ στὸ δωμάτιό της καὶ προσπάθησε νὰ τῆς πάρει μερικὲς πληροφορίες. Μὰ ἡ ἄγνωστη εἶχε συνέλθει τώρα ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ δήλωσε ὀρθὰ κοφτὰ ὅτι δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ δώσει τὴν παραμικρὴ ἀπάντησιν σ' ἐκεῖνόν, ἂν τὴ ρωτοῦσαν.

— Ὡστε ὑποστηρίζετε σοδará, εἶπε θυμωμένος ὁ ἀξιωματικὸς, ὅτι εἰστε ἡ μὲς Μαργκαρέτ;

— Ναί.

— Ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ;

— Δὲν ξέρω ποιά εἶναι αὐτὴ ἡ συμμορία.

— Τί δουλειὰ εἶχατε σ' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο;

— Διευθύνω τὸ ἀνθρακωρυχεῖο.

— Καὶ γιὰ νὰ διευθύνετε τὸ ἀνθρακωρυχεῖο, βασανίζετε τοὺς ἀνθρώπους καὶ παίρνετε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους σας τέτοια τηλεγραφήματα;

Καὶ τῆς ἔδειξε τὸ τηλεγράφημα τοῦ Κού-Σύ, πού εἶχαν βρεῖ στὸ τηλεγραφικὸ γραφεῖο.

— Δὲν ξέρω τί μοῦ λέτε.

Ὁ ὑπολοχαγός, ὁ μηχανικὸς κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐπείσθησαν πιά ὅτι δὲν εἶχαν νὰ περιμένουν τίποτα. Ἐκαμαν λεπτομερέστατη ἐρευνα στὸ δωμάτιο τῆς ψευτο-μὲς Μαργκαρέτ, μὰ δὲ βρῆκαν τίποτα πού θὰ τοὺς φανέρωνε τὰ ἴχνη τῆς ἀληθινῆς.

Τὸν ἀξιωματικὸ τὸν σκανδάλιζε προπάντων τὸ τηλέφωνο πού βρισκόταν ἀπάνω στὸ τραπέζι. Τί πειρασμός, νὰ χτυπήσει τὸ κουμπί, γὰ ἰδεῖ τί θὰ τοῦ ἀπαντοῦσαν;

Μὰ συλλογίστηκε ὅτι πιθανὸ ἡ κλησὴ τοῦ αὐτοῦ καὶ μόνῃ νᾶφερνε τὴν ἀπαίσια ἐκρηξή.

— Ἀς ἀκολουθήσουμε τὰ σύρματα,

ἐπρότεινε ὁ κ. Καρινύ. Ἴσως αὐτὰ μᾶς δδηγήσουν κάπου.

Ἡ συμβουλὴ ἦταν λογική· μὰ τότε παρατήρησαν ὅτι μιὰ τσεκουριά εἶχε κόψει τὸ σύρμα, μπροστὰ στὴν πόρτα.

— Τυχροὶ εἴμαστε, ὑπολοχαγέ μου! εἶπε ὁ Μάριος.

— Γιατί; ρώτησε ὁ ἀξιωματικὸς.

— Γιατί; Μὲ τὸ τηλέφωνο αὐτὸ ἡ ψευτο-μὲς Μαργκαρέτ θὰ εἰδοποιούσε τὴν ἀληθινὴ ὅτι μπήκαμε στὸ δωμάτιό της.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, ἂν δὲν τιναχτήκαμε ὅλοι στὸν ἀέρα, τὸ χρωστᾶμε στὸ κομμένο αὐτὸ σύρμα. Φαίνεται ὅτι ὁ ἀρχηγὸς δὲν πρόφτασε νὰ πάρει τὴν εἰδοποίησιν.

Ἡ ἐξήγησις αὐτὴ τοῦ μάγειρου, πού ἤξερε περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους τίς συνήθειες τῆς συμμορίας, ἦταν πολὺ λογική· ὅλοι χάρηκαν γιὰτὶ εἶχαν γλυτώσει ἔτσι, σὰν ἀπὸ θαῦμα, ἀπὸ τὸν τρομερὸ κίνδυνον πού μπορούσε, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ, νὰ τοὺς κάνει ὅλους σκόνη.

Μαζὶ μὲ τὸν ὑπολοχαγό, ἦταν λυπημένοι κι' ὁ κ. Καρινύ κι' ὁ Φραγκίσκος, πού δὲν βρῆκαν τὴν ἀληθινὴ μὲς Μαργκαρέτ. Ὁ μηχανικὸς συλλογίζετο τὴ μικρὴ κόρη του, πού δὲν τὴν εἶχε ξαναῖδε ἀπ' τὴν ἡμέρα πού τὸν ἐστεῖλαν στὴν κόλασιν τοῦ Βοθ-μαγκό. Ὁ Φραγκίσκος τὸν βεβαίωσε ὅτι ἔταν τὴν ἄφησε, ἦταν πολὺ καλὰ. Ἀλλὰ ποῖος ἤξερε τί εἶχε ἀπογίνει ἀπὸ τότε;

Μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ μηχανικοῦ συγκροτήθηκε τότε σωστὸ συμβούλιο. Ἦταν ἐκεῖ μερικὸι ἀξιωματικοί, ὁ μηχανικὸς Καρινύ, ὁ Φραγκίσκος καὶ—ποῖος θὰ τὸ περίμενε!— ὁ Μάριος. Γιατὶ ὁ μάγειρος πρόσφερε μὲ τόση προθυμίᾳ τὴ συνεργασίαν του, ὥστε ἄρχισαν τώρα νὰ τὸν μεταχειρίζονται ὅχι σὰν αἰχμάλωτο, ἀλλὰ σὰ σύμμαχον.



«Στὴν τρίτη πόρτα βρῆκαν περισσότερη ἀντίστασιν».
(Σελ. 336, στ. β'.)

—Υπολογαγέ μου, είπε, εγώ είμ' ένας λιποτάκτης, ένας χαμένος, αλλά πάντα αγαπώ την πατρίδα μου. Τό παιδί αυτό μπορεί να σας βεβαιώσει ότι εγώ τον βοήθησα να το σκάσει και νάρθει να σας ειδοποιήσει...

Ο Φραγκίσκος συνηγόρησε τόσο θερμά για το Μάριο, ώστε ο αξιωματικός άκουγε πια γεμάτος έμπιστοσύνη τις πληροφορίες του.

Είμαι βέβαιος, έλεγε ο Μάριος, ότι η αρχηγίνα και το επιτελείο της δεν έφυγαν από το ανθρωπαρχείο... Τήν είδα λίγο πριν μ'ας κλείσουν μέσα σ' αυτά τα κελλά.

Μά τότε πού βρίσκονται; ρώτησε.

—Ακούστε με να σας πω: Κάπου εκεί, από πίσω από τον τοίχο, υπάρχει κι' έν' άλλο υπόγειο. Μά πώς να ιδεί κανείς μέσ' από τους μαύρους αυτούς τοίχους;

Με τα λόγια αυτά, μια ιδέα φώτισε το μυαλό του Φραγκίσκου.

—Εμείς μπορούμε να ιδούμε! φώναξε. Έχουμε στα χέρια μας το μηχανήμα του πατέρα μου.

Ο κ. Καρινό φάνηκε σά να ξυπνούσε από λήθαργο. Σηκώθηκε ξαφνικά άπάνω και ρώτησε:

—Τί είπες: Τό μηχανήμα είναι στα χέρια μας;

—Ναι, στο διπλανό δωμάτιο.

—Τότε, να δοκιμάσουμε... Σ' αυτά τα δωμάτια υπάρχουν ηλεκτρικές πρίζες. Αρχεί να υπάρχουν σύρματα,

Ο Φραγκίσκος μαζί με δυό στρατιώτες πήγαν κι' έφεραν το κουτί με το μηχανήμα. Ο μηχανικός τó έτοίμασε να λειτουργήσει, μέσα σε λίγα λεπτά. Οί σπινθήρες κι' η γαλάζια φλόγα βγήκαν κανονικά. Όλοι περίμεναν με συγκίνηση τó αποτέλεσμα.

Μόλις ο μηχανικός κανόνισε την απόσταση και κοίταξε τó φακό, εϋθύς φώναξε:

—Βλέπω! Υπάρχει έν' άλλο υπόγειο, σέ απόσταση δέκα μέτρων, πίσω απ' αυτό τó γρανίτινο τοίχο.

—Και τί βλέπετε; ρώτησε ο υπολογαγός με την ψυχή στο στόμα.

—Βλέπω δωμάτια ντυμένα με λαμαρίνες, χρηματηκώτια, έμπορεύματα.

Ο Φραγκίσκος φώναξε:

—Τό ξέρω, είναι τó θησαυροφυλάκιο!

Μά ο αξιωματικός ζητούσε άλλο πράγμα:

—Τόν αρχηγό; Βλέπετε πουθενά τόν αρχηγό;

—Όχι ακόμη, αποκρίθηκε ο μηχανικός. Μά περιμένετε. Θά κοιτάξω πιό μακριά, σέ απόσταση είκοσι ή τριάντα μέτρων.

Μετακίνησε πάλι τούς δείχτες της απόστασης και, μόλις έβγαλε τó μάτι του στο φακό, άφισε μια φωνή και λί-

γο έλειψε να πέση λιποθυμizμένος.

Ο Φραγκίσκος δρμησε στο φακό. —Α, νά τη! φώναξε... Αυτή τη φορά είναι ή ίδια! Είναι ορθία πλάι σ' ένα τραπέζι. Ο Ντούγκλας, κάθεται στο τραπέζι με τó τηλέφωνο στο χέρι... Περιμένει τó σύνθημα...

Ο αξιωματικός κοίταξε κι' αυτός. Χλωμός από τή συγκίνηση, τόσο για τó επιστημονικό θαύμα πού αντίκρυζε, όσο και για ό,τι έδλεπε, δέ μπορούσε να κρατήσει τó θαυμασμό του.

(Ακολουθεί) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

(Συνέχεια και τέλος* ίδε σελ. 366)

—Παιδιά, ξέρετε, έχουμε χάσει τó δρόμο.

Σταθήκαμε όλοι μονομιάς, μαρμαρωμένοι. Όσο κι' αν τó εικάσαμε τóσην ώρα ότι δεν πηγαίναμε καλά, πάντα είχαμε μιάν έλπίδα ότι αυτός πού είχε αναλάβει να μ'ας οδηγήσει, θά τ'άδωνε πέρα· μά τώρα πού μ'ας τ'όλεγε έτσι καθαρά, ο κίνδυνος ήταν πιά ξάστερος. Μονομιάς αισθανθήκαμε πόσο τεράστιο ήταν αυτό τó μαύρο δάσος, πόσο άτέλειωτες οί χαράδρες κι' οί ρεματιές τού απέραντου βουνού. Πόση μεγάλη ήταν ή νύχτα και πόσο μικροί κι' ανίσχυροι είμαστε* έμεις.

Κάτι παρόμοιο θά νοιώθουν οί ναυτικοί όταν βρεθούν στο πέλαγος μέσα σέ αδιαπέραστη όμίχλη και δέ βλέπουν τίποτα τριγύρω τους. Και μεις δέ έ-δλέπαμε παρά δέντρα και πλαγιές, μαύρες και σκυθρωπές πλαγιές, κι' από πένω ένα κομμάτι ούρανό με άστρα.

Σέ παρόμοιες στιγμές, κάθε αντίρρηση άφίνεται κατά μέρος. Έγινε πρόχειρο συμβούλιο κι' αποφασίστηκε να διαδίζουμε πάντα πρὸς μιάν διεύθυνση (ή πυξίδα κι' ο χάρτης χρησιμοποιήθηκαν επιτέλους!), ολόγισα, αδιαφορώντας για γκρεμούς, για λάκκους, για ρέματα.

Έτσι μοιραία θά φτάναμε κάποτε—μπορεί σέ δυό, σέ τρεις ώρες, αλλά πάντα θά φτάναμε στην κατασκήνωσή μας, ή τó πολύ λίγο δεξιότερα, λίγο αριστερότερα. Και κεί θά βρίσκαμε βέβαια τούς δικούς μας τρελούς απ' την ανησυχία. Γιαυτό κι' απορρίφθηκε ή ιδέα να ξενοχίσουμε στο δάσος και να ξεκινήσουμε πάλι με τó φως της ημέρας.

Ξεκινήσαμε λοιπόν με κάποια κρυφή ανησυχία. Ξαφνικά, άκουμε στο σκοτάδι πίσω μας κάτι φριχτά ούρλιασμα, ένα άγριο κλάμμα ζήλου πού σκόρπιζε σωστή ανατριχίλα. Ο Τιμολέων σταμάτησε στόν τόπο.

—Άλτ! είπε προσταχτικά.

Αυτό τó άλτ! μ'ας πάγωσε τó αίμα. Τά κορίτσια φοβήθηκαν. Μά ο Κώστας δέ μ'ας άφισε πολύ στην αμφιβολία.

—Ο Τούρκος είναι, μ'ας είπε. Πάω να ιδω τί συμβαίνει.

Ο Τούρκος είναι τó πιό κοντό σκυλί τού κόσμου. Στις εκδρομές κουράζεται και μένει πίσω. Και τότε στέκει κι' αρχίζει να κλαίει σά μικρό παιδί. Μια μέρα είπαμε σ' άστεια να τόν πάρουμε άγκαλιά—ένα σκύλαρο Ισάμε κεί πάνω! Μά τó κλάμμα του αυτό ήταν αλλοιώτικο, είχε κάτι τραγικό κι' άπαλσιο, έναν τρόπο κι' ένα παράπονο μαζί.

Ο Κώστας, μόνος, προχωρούσε άφοβα στα σκοτάδια. Μά ο Τούρκος έτρεχε σάν τρελλός πρὸς τó ρέμμα κι' οί φωνές του άπομακρύνθηκαν κι' έσβυζαν σιγά-σιγά. Ο Κώστας γύρισε άπρακτος. Τί νάχε ο Τούρκος; Μυρίστηκε κανένα λύκο και τρώμαζε, ή κυνήγησε καμμιά άλεπού ή κανένα λαγό; Ο Τούρκος θά κρατήσει δικό του για πάντα αυτό τó μυστικό. Κρίμα στο φόβο. Ο Κώστας δέν μπόρεσε να μ'ην παρατηρήσει στόν Τιμολέοντα, ότι άδικα φοβήθηκε και φόβισε και τούς άλλους. Ο φόβος, βλέπετε, είναι τó πιό μεταδοτικό συναίσθημα.

Μά ο Τιμολέων δέν τά παραδέχτηκε αυτά. Αυτός δέν ήταν δειλός, αλλά τή στιγμή αυτή μπορεί να ύπληξε ένας σοβαρός κίνδυνος. Είχε χρέος να σταματήσει και να βγάλει τó περιστροφικό απ' τή ζώνη του. Δέν είναι δειλία ή πρόνιση κι' ή πρόνοια, τί ευχή!

Είχε-πολύ δικιο. Άλλά ο Κώστας ήταν άμελικτος.

—Έσώ δέν φοβάσαι παρά τόν κίνδυνο; τού είπε.

Ο Τιμολέων κατέπιε τó πείραγμα, Άλλωστε ή κούρασή μας ήταν τόση, ώστε πού όρεξη για φιλονεικίες! Περιπατούσαμε ψάχνοντας, σκοντάφτοντας, πέφτοντας, χτυπώντας. Κοίταξα τó ρολόι μου: Μεσάνυχτα. Τί θάλεγαν οί δικοί μας; Μά τότε άκούσαμε μακριά, πολύ μακριά, γαυγίσματα σκυλιών.

—Είναι τά σκυλιά τών βοσκών, κοντά στις κατασκήνωσεις μας, είπε ο Κώστας. Κοντεύουμε. Έμπρός!

Ταχύνουμε τó βήμα μ' ένθουσιασμό. Τά βάσανά μας τελείωναν πιά. Μετά μισής ώρας ακόμη πορεία, ο Κώστας έβγαλε μια φωνή:

—Τό μονοπάτι! Τό μονοπάτι!

Επιτέλους! Η «περιπέτεια» έπαυσε τó τέλος της. Έπρεπε να είμαστε όλοι ικανοποιημένοι,—αν δέν καταλαβαίναμε ύστερα ότι όλη τήν ώρα πού περιπλανόμαστε, κάναμε ένα άτέλειωτο ζιγ-ζαγ τριγύρω στο περίφημο μονοπάτι. Έμεις νομίζαμε πώς είχαμε χαθεί μέσα στο πέλαγος τών δέντρων, ένφ τó μονοπάτι ήταν πάντα στο πλάι μας, λίγα βήματα μακριά μας, λές και μ'ας είχε πάρει από πίσω, κρυφά και χλευαστικά... Μ. Δ. Σ.

ΝΕΛΛΗ

Ήταν μια γλυκιά κι' ήσυχη παιδούλα με κρινόρδινο πρόσωπο κι' ολάφωτα μάτια, γεμάτα μυστήριο κι' έκσταση. Μια φύση μελαγχολική π' άγαπούσε να κάθεται ώρες ολόκληρες και να πλάττει όνειρατα μύρια. Κ' άλλοτε τά έκστατικά μάτια της στηλω-νταν επίμονα σ' άπειρο, ένφ τó πρόσωπό της άλλαζε χίλιες εκφράσεις,—πόνου, χαράς, απογοήτευσης, θλίψης,—σά να περνούσαν μπροστά της αλλόκοτα όράματα. Ήταν μια παιδούλα πού μεγάλωνε μονάχη σ' έναν κόσμο ξένο, ένν πουλι διαδατάρικο σέ άγνω-ρες χώρες πού άναπάντεχη μπόρα τó χώρισε από τά συντρόφια του και τ'άνάγκασε να ζή μόνο σέ μι' άπρωτόγνωρη χώρα. Δέν είχε κανένα πού να τή νοιώθει, πού να τή σπρώχνει στη χαρά και στο παιχνιδι, όταν ή μικρή, άπλαστη ψυχούλα της βυθιζόταν στη μελαγχολία. Και μεγαλώνοντας, αύξανε κι' ή τάση της στη θλίψη και στην άπόγνωση. Και μαζί κι' ή πλήξη άρχιζε τώρα να συντροφεύει τή ζωή της.

Είχε στην κατοχή της πηλάτι λαμπρό, σκιάδους ποΰσκυδαν ταπεινά μπροστά της, λούσα κι' άπειρα παιχνίδια. Μά τώρα τίποτα δέν άγγιζε τήν ψυχή της: Άδιάφορη περνούσε μπροστά στούς σκιάδους, περιφρητικά γελούσε για τά χρυσάφια και τά στολίσια. Ένοιωθε πώς της έλειπαν καρδιές πού ξέρουν νάγαπούνε, χαμόγελα πού διώχνουνε τις θλίψεις, χάρια πού γαληνεύουν τήν ψυχή. Και κλειδωνόταν στη μεγάλη αίθουσα, σταύρωνε τά χέρια της, μίρεσε στα πορτραίτα τού πατέρα της,—ένος ψηλόκορμου άντρα, μ' επιδητική μορφή—και της μαίμας της—μιάς κομψής κυρίας, κομψής και με γαλειώδικης.—Τά μάτια της γέμιζαν δάκρυα και ξαπλωνόταν πάλι στην πολυθρόνα της κι' άφινε τó νοΰ της και τή φαντασία της να τρέχουν γοργά σ' άλλους μακρινούς κόσμους.

Μά οί σοφοί κι' οί αδικοί—πρέπει να ξέρετε πώς ή μικρή Νέλλη ήταν μι' άφρηνή πριγκιπέσσα,—πρόσταξαν πώς ήταν καιρός ν' αρχίση ή «μέλλουσα άνασσα» τά σοβαρά μαθήματα. Ο αντιδασιλέας με τó ύπουργικό συμβούλιο διάλεξαν τούς πιό διαδασμένους και ξακουστούς δασκάλους. Και μια μέρα κάλεσαν τή χλωμή πριγκιπέσσα στην αίθουσα τού θρόνου για να της παρουσιάσουν τούς αδστηρούς καθηγητές της. Μόλις αυτή φάνηκε, δυο σειρές φαλακρά κεφάλια παρουσιάστηκαν στα μάτια της. Κι' όταν αντίκρυσε τά ψυχρά τους πρόσωπα, με τήν αδστηρή έκφραση, τά χοντρά βιβλία πού κρατούσαν στη μασχάλη, έννοιωσε κάποιο σφίξιμο

στην καρδιά. Και δέν ήταν ψεύτικο τó κακό προαίσθημα.

Εϋθύς από τήν άλλη μέρα, οί σοφοί της δάσκαλοι άρχισαν να της γερμίζουν τó κεφάλι με τά μαθήματα, και να της μεταδίνουν τή σοφία πού τούς περισσεύει. Και τυραννούσαν τó φτωχό της μυαλό, και τήν εξάλιζαν με τις πέντε ήπείρους της γής ο γεωγράφος, τήν ιστορία τών Έθνών ο ιστορικός, τά κλάσματα και τούς λογαριασμούς τού ο μαθηματικός. Πειθήνια έδιδάδε κι' έδρισκε πώς κάποτε, όταν ο καθηγητής έξηγοϋσε καλά, μπορούσε να βρ'η ένδιαφέρον στα μαθήματα πού τή βοηθούσαν τώρα να σκοτώνη τήν πλήξη της.

Κάποτε, γυρνώντας τις άτέλειωτες κίμαρες τού παλατιού, ανακάλυψε μι' άβδελιόθηκη. Άρχισε να ξεσκάδει τά παλιά βιβλία και να τά ξεφυλλίζει με άπλη περιέργεια στην αρχή, μά με άκράτητο ένδιαφέρον όσο προχωρούσε τó διάδασμα. Από κεί έμαθε πώς ό-π'ήρχαν Βασιλοπούλες έρημες και μοναχές,—σάν καληώρα έμένα—σκέφτηκε κι' άναστέναξε—σκληδωμένες σέ μακρινούς κι' άπάτητους πύργους. Πώς κλαίνε και πώς πονούν εκεί μέσα και πώς καρτερούν τά μαγεμένα βασιλό-πουλα να τις έλευθερώσουν. Και πώς ξεκινούν από άγνωστες χώρες τά βασιλό-πουλα, περνάνε δάση και βουνά και φτάνουν στούς άπάτητους πύργους, παλεύουν με τούς δράκους, τούς νικάνε και λευτερώνουν τις σκληδωμένες.

Γέμιζε ή ψυχή της από έλπίδες. Τί κι' αν ήταν κι' αυτή πριγκιπέσσα σέ πλουτισμένη χώρα; Ήταν σάν σκιάδα, άφού έννοι μονάχη τήν τριγύριζαν και κανένας δέν τήν άγαπούσε. Θά παρκαλούσε και κείνη τó Θεό να φωτίσει κάποιο βασιλόπουλο, να τήν άρπάξη από τó βασίλειό της και να τήν πάει στη δικιά του χώρα, σ' ανθρώπους πού ξέρουν νάγαπούν. Θά ζούσε μι' ά ζωή αλλοιώτικη, θά ξαναρχόταν στα χείλια της τó γέλιο και θ'άνθιζε ή χαρά στην ψυχή της.

Μαθεύτηκε στην πόλη πώς ή πριγκιπέσσα έπεσε στο κρεβάτι άρρωστη βαριά. Από κάθε χώρα μαζεύτηκαν οί σοφότεροι γιατροί να θεραπεύουν τήν παιδούλα. Οί αδικοί βημάτιζαν νευρικοί κι' ανήσυχοι στην κάμαρα και δίνανε στο πλήθος πού ζητούσε πληροφορίες για τήν κατάσταση της άρρωστης. Δέν τήν άγαπούσανε πραγματικά, άφού κανείς δέν ήξερε να νοιώση τήν ψυχή της, μά θά τούς κοφαινόταν αν τήν έχαναν έτσι ξαφνικά κι' είχαν ύστερα φασαρίες για τή διαδοχή τού θρόνου. Τό πένθος, ή άνακήρυση καινούργιου βασιλιά, οί πολιτικές διαμάχες, οί γιορτές πού θάκο-λουθοΰσαν, θάταν μι' ά μεγάλη ένόχληση

για τόν άδιάφορο και ράθυμο αυτό λαό.

Όστόσο ή πριγκιποπούλα ήταν ευτυχισμένη. Οί πύλες κάποιου κόσμου καινούριου είχαν άνοιχτεί μπροστά της, κι' άνάμεσα στην έλαφρή όμίχλη πού σκότιζε λίγο τήν ατμόσφαιρα, διέκρινε μορφές σιωπηλές και θλιμμένες, μά γλυκές, και μαζί της φαίνόταν πώς έδλεπε τάγαπημένα πρόσωπα τών γονιών της πού γνώριζε μόνο από τά πορτραίτα.

Άλλες φορές, άκουε τρομαχτικές σάλπιγγες και ταμπούρα. Ήταν βέβαιη πώς τó μαγεμένο βασιλόπουλο ξεκινούσε από τή μακρινή του χώρα για να τή λευτερώσει. Περνούσε χώρες και χωριά, πάλευε με τά στοιχειά και τά θεριά τού δάσους. Άνίκητο πάν-τα προχωρούσε. Κι' αυτή παρακολού-θούσε—τί θαυμαστή διορατικότητα πού είχε άποκτήσει!—τις περιπέτειές του, γελούσε γλυκά στο θρίαμβό του, μά κρύος ιδρώτας τήν έβρεχε σάν έδλεπε να παρουσιάζονται καινούρια έμπόδια μπροστά του. Μ' αυτός νικούσε, πάν-τα νικούσε... Ήταν τώρα μπροστά της, όμορφος με τά γαλάζια του μάτια και τά χρυσά του μαλλιά, ίδιος άγγελος πούδλεπε πριν στα όνειρά της. Άπλωνε τά χέρια σέ κείνη και τήν καλούσε, ένφ πίσω του οί γονιοί της τήν κοιτούσαν με τó ίδιο παρακλητικό βλέμμα. Είχε φτάσει για κείνην ή ώρα τού λυτρωμού... Άνοιξε τά μάτια. Γύρω μορφές άγνώριστες, σο-βαρές, σκυμμένες μπροστά της. Άναση-κόθηκε. Οί ίδιοι αδικοί με τά ψυχρά κι' άδιάφορα πρόσωπά τους. Ά-γωνία έσφιξε τήν ψυχή της. Τά χεί-λια της κινήθηκαν άργά:

—Και τó βασιλόπουλο;

Όλοι κοιτάχτηκαν μ' άπορία. Ο αντιδασιλέας μίλησε:

—Ποιό βασιλόπουλο, Ύψηλοτάτη;

Και ξαφνικά τó φως απλώθηκε στην ψυχή της. Όλα ήταν όνειρο ψεύτικο και πλάνο. Άπελπισία τήν έπνιξε, έγειρε τó κεφάλι στο προσκέφαλο, έκλεισε τά μάτια και δέν τά ξανάνοιξε ποτέ της πιά...

ΕΛΕΝΗ Γ. ΡΕΞ

ΣΩΓΡΑΦΙΕΣ

16.

*Απόψε ο μπάτης τραγουδά
Κι' ή λέφα ανατριχιάζει
Στις νύχτας τή σιγή.
Σάν πελούδαν σύννεφο
Τό φύλλομά της μοιάζει
Όπου ζητάει νάντισαθεί
στού άγέρα τήν ντοή.

Και σάν τραγουδιστής θλιφτός,
Ψυχή παρατημένη,
Στις λέφκας τή ριζιά,
Ο γούλλος κλαίει στη μοναξιά,
Με τή φωνή πνιγμένη,
Κάποια χαρά πού σβήστηκε
στη σιωπηλή νυχτιά.

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΣΥΓΚΙΝΗΣΗ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

*Αγαπητοί μου,



ΙΑ φορά, όταν στο Ζάππειο, το καλοκαίρι, λειτουργούσε ένας υπαίθριος κουτσο-Κινηματογράφος, μεγάλη έντυπωση έκανε στον κοσμάκη μιὰ ταινία «περιπετειώδης»: Έναν κυνηγό που δένει-χε πιὰ φουσέκια, τον κυνηγούσε ένα εξαγριωμένο λιοντάρι. Κάθε φορά που τον έφτανε κι' έλοι πιὰ ενόμιζαν πως θα τον φάη, ο άνθρωπος εγγύτωνε μ' ένα τέχνασμα ή από μιὰ καλοτυχία. Προσωνιὰ όμως γιατί το λιοντάρι ήταν πάντα εκεί. Και το κυνήγι ξανάρχιζε, και το θεριό έφτανε πάλι τον άνθρωπο, και πάλι ο άνθρωπος γλύτωνε με κάποιον τρόπο. Αυτό βχ-στούσε ολάκερη ώρα. Μπορείτε λοιπόν να φαντασθήτε τη συγκίνηση, την αγωνία, τὰ α! και τὰ ω! των άπλοϊκων θεατών. Όστος ένας φαινόταν πιό άδιάφορος. Ήταν ήλικιωμένος, πατέρας, καθόταν σ' ένα τραπεζάκι με την οικογένειά του, νόσταζε και, χωρίς να θέλη, έκλεινε τὰ βχριά βλέφαρά του, σαν τον Ρουντίκ όταν ο Τζάκ εδιάδαζε τη «Θεία Κωμωδία». Κάθε τόσο όμως, από το θόρυβο του πλήθους, από τὰ χειροκροτήματα, μισοξυπνούσε. Και ρωτούσε τους άλλους μ' ένα χασμουρητό:

— Τό σκότωσε επιτέλους αυτός το λεοντάρι; ή τον έφαγε;...

Σ' αυτό και μόνο, βλέπετε, περιοριζόταν όλο του το ενδιαφέρο: να μάθω αν το λιοντάρι στο τέλος τρώη τον άνθρωπο ή αν ο άνθρωπος σκοτώνη το λιοντάρι. Για τάλλα άδιαφορούσε. Κι' άφου είδε στην άρχή δυό-τρία «έπεισόδια», βαρέθηκε, νόσταζε, κοιμήθηκε. Έδρισκε ίσως πως το πράγμα πήγαινε εις μάκος. Τὰ τοπία της Άφρικής, τὰ έσωτερικά των άντρων και των καλυδών, τις σκηνές με τους μαύρους και με τὰ ζώα του δρυμού, που παρουσιαζόνταν παράλληλα με την υπόθεση, τὰ έκρινε άσχετα, παρεκδαιτικά, περιττά. Βιαζόταν να μάθω το τέλος, για να πάη να κοιμηθί καλά στο κρεβάτι του. Κι' έμοιαζε έτσι με τον άναγνώστη ενός μυθιστορήματος που άφνει τις «περιγραφές» και πηδσ σελίδες, για να ιδή πιό γρήγορα τί άπογίνονται οι ήρωες που τον ενδιαφέρουν, «πως τελειώνει»...

Τόν θεατή αυτόν του Κινηματογράφου θυμήθηκα προχτές που διάδασα την άπάντηση της Διαπλάσεως σε κάποιαν άπορία της Μηλολόγνης. Ναι, είναι πολύ διαφορετικό το ενδιαφέρο, κι' ή συγκίνηση έπομένως, που μάς δίνει ή Τέχνη, από της άπλης Περιπέ-

τειας ή της συγκινητικής Ιστορίας. Πολλές φορές φτάνει κανείς κι' ως το κλάμα, μά κλαίει τόσο αλλοιότιχη στή μιὰ περίπωση και στην άλλη! Άς υποθέσουμε, — δέν θάταν κανένα πράξενο, — πως ο άνθρωπος εκείνος, μαθαίνοντας στο τέλος πως το λιοντάρι εσπάραξε τον άμοιρο κυνηγό, έχυσε και δυό δάκρυα. Άς υποθέσουμε ακόμα πως ένας άλλος θεατής, άνθρωπος με καλλιτεχνικό γούστο, μπροστά σ' ένα έξοχο άφρικανικό τοπίο, μπροστά σε μιὰ υπέροχη ζωγραφιά, άσχετη με το κυνήγι, έκλαψε επίσης. Δέν καταλαβαίνετε άμέσως πως θάταν διαφορετικό το κλάμμα του ενός από το κλάμα του άλλου;

Και μήν πητε πως δέν κλαίει κανείς ποτέ μπροστά σε μιὰ εικόνα ή σ' ένα άγαλμα! Πολλοί, πλήθος άνθρωποι έκλαψαν σε μικρά παιδιά την πρώτη φορά που αντίκρυσαν τον Έρμη του Πραξιτέλη. Είναι καμμιὰ περιπέτεια, καμμιὰ συγκινητική ιστορία ο Έρμης; Δέν το πιστεύω. Ή Τέχνη μόνο, ή μεγάλη Τέχνη του Πραξιτέλη κάνει αυτούς τους ανθρώπους να κλαίνε μπροστά στο άγαλμα. Που θά πη πως ή Τέχνη μάς συγκινεί κι' όταν δέν μάς παρουσιάζει κάτι θλιβερό, κάτι συγκινητικό. Φαντασθήτε τώρα πόσο μπορεί να μάς συγκινήσει όταν και το θέμα το ίδιο συγκινεί! Γι' αυτό ή Διαπλάσις άπάντησε στη Μηλολόγνη πως ή συγκίνησή της θάταν άσύγκριτα ισχυρότερη, αν το «περιπετειώδες» μυθιστόρημα που διάδασε, ήταν γραμμένο από καλλιτέχνη.

Υπάρχουν βέβαια πολλοί άνθρωποι που καταλαβαίνουν από Τέχνη' μά υπάρχουν κι' άλλοι που δέν καταλαβαίνουν γρύ. Αυτοί ενδιαφέρονται, συγκινούνται, άγωνιούν, κλαίνε, — και με τί πικρά δάκρυα καμμιὰ φορά! — μόνο από την υπόθεση, την ιστορία, την περιπέτεια. Σ' αυτά οι άλλοι δέν δίνουν τόση σημασία. Ούτε διαβάζουν «συγκινητικό» βιβλίο αν δέν είναι και τεχνικό. Κι' αν καμμιὰ φορά τύχει να διαβάσουν κανένα τέτοιο, αυτοί γελούν μ' εκείνα που κάνουν τους άλλους να κλαίνε. Ή έχουν άπλως μιὰ διασκέδαση κατώτερη, ταπεινότερη. Συνήθως τὰ παιδιά δέν καταλαβαίνουν από Τέχνη. Και γι' αυτό προτιμούν τις «περιπέτειες», άδιαφορώντας πως είναι γραμμένες.

Θυμώμαι κι' εγώ, όταν ήμουν παιδί, με πόση περιέργεια, διασκέδαση και συγκίνηση διάβαζα μυθιστορήματα μικρής Τέχνης ή και μηδαμινής. Βέβαια, ο «Πικουίλος Άλίαςας» του Σκρίμπ, ο «Κόμης Μοντεχρίστο» του Δουμά, τ' «Απόκρυφα των Παρισίων» του Σόη, δέν είναι βιβλία για πέταμα. Άλλά με δίνει ή Τέχνη, από της άπλης Περιπέ-

κάνω καμμιὰ διάκριση, διάβαζα και τὰ γελοία μυθιστορήματα του Πονσόν ντε Τεράιγ ή του Μοντεπέν. Εύτυχώς που αυτό δέν εδάσταζε πολύ: μόνο δυό-τρία χρόνια. Κι' ήμουν ακόμα μαθητής, όταν έπεσε στα χέρια μου έν' άριστούργημα του Ντωνταί. Ήταν το πρώτο καλλιτεχνικό μυθιστόρημα που διάβαζα. Κι' αυτό μ' έμαθε πιὰ να διαδάζω...

Πώς το θυμώμαι! Ήταν, παιδιά μου, «Οι βασιλείς έν έξορία» (Les rois en exil, έτσι ήταν μεταφρασμένος ελληνικά ο τίτλος, έν' από τὰ νεανικά μά καλύτερα του μάγου εκείνου συγγραφέα. Τι έντύπωση που μου έκαμαν οι «περιγραφές» και πόσο με συγκίνησαν οι «περιπέτειες», τόσο αλλοιότικες από κείνες που ήξερα ως τότε! Έκλαιγα. Κι' ήταν ή πρώτη φορά στη ζωή μου που έκλαιγα από Τέχνη. Γιατί έδρεχα με δάκρυα και σελίδες που δέν ήταν καθαυτό «συγκινητικές». Άλλά με συγκινούσε ή τέχνη τους, ή ψυχολογία τους, ή αισθηματική περιγραφή τους, ή ποίησή τους, ή άιμόσφαιρά τους. Ω, καμμιὰ σχέση δέν είχαν αυτά τὰ δάκρυα μ' εκείνα που είχα χύσει στις κοινές καλ πρόστυχες σελίδες του Πονσόν ντε Τεράιγ. Ήταν άλλο πράγμα! Τόσο άνώτερο, ευγενικότερο, λεπτότερο και βαθύτερο μαζί, όσο δέν θά μπορούσα να το παραστήσω.

Ναι, οι «Βασιλείς έν έξορία» μ' έμαθαν τότε να διαδάζω. Ζήτησα και διάδασα όλα σχεδόν τὰ βιβλία του Ντωνταί, που στάθηκε έτσι ο πρώτος μου δάσκαλος στο διήγημα και στο μυθιστόρημα. Έπειτα του Μπαλζάκ, του Φλωμπέρ, του Μωπασσάν, του Ζολά, του Ντίκενς, του Τουργκένιεφ, του Δοστογιέφσκυ... Ευπνοόσα, φωτιζόμουν, άνέβαινα. Κι' όπως έμαθα πως υπάρχουν και μεγαλύτεροι συγγραφείς από το Δουμά που στην άρχή τον ενόμιζα θεό, έτσι μάθαινα σιγά-σιγά πως υπάρχουν και μεγαλύτεροι από τον Ντωνταί, τον πρώτο μου δάσκαλο.

Δυστυχώς, όλα τὰ παιδιά δέν φωτίζονται με την πρώτη. Τάνώτερα έργα που πέφτουν τυχόν στα χέρια τους, τὰ βρίσκουν βχριά, κουραστικά, άνούσια. Παρατρέχουν περιγραφές, πηδούν σελίδες και βιάζονται να φτάσουν στο τέλος: Και σ' αυτή τη διανοητική κατάσταση τὰ περισσότερα μένουν για πάντα. Μεγαλώνοντας, καταντούν σαν τον θεατή του Κινηματογράφου που θυμήθηκα στην άρχή. Ή Τέχνη κι' ή συγκίνησή της είναι για τους λίγους, τους διαλεκτούς...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ



Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τον κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Έλεγε πάλι, έλεγε. Μά δέν τον άκουγε κανένας. Ο Βεντούζας κι' ο φαράς φιλονεικούσαν: Ο ένας ήθελε να βγουν στο Σατεναί, — ένα μεγάλο προάστειο της Νάντης, — ο άλλος έννοούσε να προχωρήσουν ως το λιμάνι της πόλης. Κατά τη συνήθεια αυτών των ανθρώπων του λαού, ο ένας προσπαθούτε να πείση τον άλλον με βρισιές και με φοβέρες:

«— Είσαι κουτεντές!... Θα σου σπάσω τὰ μούτρα!... Είσαι βλάκας!... Θα σε ρίξω στη θάλασσα!...»

Κι' ο Τζάκ, που αυτά τάπαιρνε τοίς μετρητοίς, προσπαθούσε να τους συμβιάση:

— Φίλοι μου!... καλοί μου φίλοι!... σάς παρακαλώ!... Μή!... για το Θεό!...

Κι' έκλαιγε. Έχυνε δάκρυα άληθινά. Περίεργο του φαινόταν πως δέν είχε άλλη επιθυμία, πως δέν αισθανόταν άλλη άνάγκη παρά να κλαίη, να κλαίη. Γιατί δέν ήξερε πως το μεθύσι έχει στο τέλος μιὰ τέτοια φάση που τη λένε κοινώς «κρασοκατάλυξη».

Επιτέλους ο καυγάς έπεσε, έπαψε, ξαφνικά όπως είχε σηκωθεί. Ή βάρκα, άφου άφησε πίσω της και το τελευταίο σπίτι του Σατεναί, έμπαινε στη Νάντη. Ο φαράς κατέδασε το πανί και πήρε τὰ κουτιά, για να τη διευκολύνει πιό σίγουρα άνάμεσα στη μεγάλη κίνηση και την παραζάλη του λιμανιού.

Ο Τζάκ σηκώθηκε για ναπολαύση το θέαμα, άλλ' αναγκάστηκε να ξανακαθήσει. Ήταν ακόμα ζαλισμένος. Όλα τὰ πράγματα γύριζαν, χόρευαν μπροστά του, — κατάρτια, πανιά, φουγάρα, σπίτια, καμινάδες, φανάρια, άνθρωποι.

Τὰ μεγάλα βαπόρια του θύμισαν το Μαντού, τον φυλακισμένο Μαντού, που τόσκαζε κάθε τόσο στη Μασσαλία και κρυβόταν στ'αμπάρια, στα κάρβουνα, στα έμπορεύματα... Το κακόμοιρο εκείνο άραπάκι συλλογιζόταν ακόμα ο Τζάκ, όταν άξαφνα είδε πως δέν βρισκόταν πιὰ στη βάρκα. Μπά, πως έγινε αυτό; Πως βγήκε έξω;... Κάθε όνειρο έχει τὰ χάσματά του κι' ο Τζάκ ένα όνειρο θάδλεπε... Νά, τώρα περπατεί με τους συντρόφους τους στη μεγάλη προκυμαλία, άνάμεσα στα πελώρια δέματα και τις κάσες που φορτώνουν ή ξεφορτώνουν. Σκοντάφτει έδω κι' εκεί, χάνει τους συντρόφους, τους ξαναβρίσκει, τους ξαναχάνει... Μια στιγμή βλέπει και τον Μανζέν και θυμάται να τον ρωτήσει τί δασμό

πληρώνουν τὰ περσικά χαλιά. Μά ο τελωνοφύλακας δέν του άπαντά. Τόν κοιτάζει μόνο παράξενα, στρίβοντας το μoustάκι του...

Σε λίγο, ο Τζάκ περπατεί στους δρόμους της Νάντης με πίπα στο στόμα, με ζώνη στη μέση και με το σκούφο του μούτσου στο κεφάλι. Θέλει κι' αυτός να κινή τώρα τον θαλασσινό. Μιμείται τὰ λόγια και τὰ κινήματα του μούτσου κι' οι άνθρωποι στο δρόμο τον βλέπουν, τον άκουνε και γελούν. Μά δέν τον νοιάζει για τον κόσμο. Προχωρεί με τους συντρόφους του. Μια στιγμή μπαίνουν σ' ένα μεγάλο, χρυσοστόλιστο καφενείο, γεμάτο καθρέφτες και ζωγραφίες. Μά το γκαρσόνι τους βιάζει έξω και τους τρέις: «Άλλού πη-



«Ο Τζάκ κοιμάται σε κάτι που μοιάζει με βαγόνι...»

γαίνετε να ξεμεθύσετε!» τους λέει. Κι' ή περιπλάνηση στην πόλη εξακολουθεί.

Τί μεγάλη πόλη! Όλο προκυμαίες, όλο παλιά σπίτια με σιδερένια μπαλκόνια... Περγούν ένα γεφύρι, έπειτα άλλο, έπειτα άλλο... Πόσα γεφύρια! Πόσα ποτάμια που διασταυρώνονται κι' ανακατεύονται! Νά και μιὰ πέτρινη σκάλα, στενή και γλυστερή, που βυθίζει στο μαύρο νερό ενός καναλιού τὰ τελευταία της σκαλοπάτια. Ο Τζάκ δέν άντέχει πιὰ. Και κλαίγοντας κάθεται σ' αυτή τη σκάλα. Μια άπέραντη θλίψη τον κυριεύει. Του έρχονται μαύρες ιδέες θανάτου, θέλει να πέση στο κανάλι και να πνιγεί... Κατεβαίνει ένα-ένα τὰ σκαλοπάτια, φτάνει ως την επιφάνεια του νερού. Κι' ή ιδέα πως σε λίγο θα πεθάνη, τον γεμίζει οίκτο προς τον εαυτό του.

— Χαίρετε, φίλοι μου! φωνάζει.

Άλλά οι φίλοι του παίζουν άπάνω κορόνα ή γράμματα κι' είναι τόσο βυθισμένοι στο παιχνίδι, που δέν τον

άκουνε. Ο μελλοθάνατος θρηνώδει:

— Καίμενοι μου φίλοι, δέν θα με ξαναβείτε πιὰ! θά πεθάνω!

Οι «καίμενοι» του οι φίλοι τη δουλεύουν τους. Φιλονεικούν τώρα άπάνω στο παιχνίδι. Ω, μά είναι φριχτό να πεθάνη τώρα, χωρίς οι άλλοι να τον λυπηθούν, χωρίς να τρέξη κανένας να τον έμποδίση! Έτσι θα τον άφήσουν λοιπόν; Ο Τζάκ θυμώνει. Κι' ο καυγάς από πάνω του εξακολουθεί. Όπως στη βάρκα, βρίσκονται και τώρα και φοβερίζει ο ένας τον άλλον να του σπάση τὰ μούτρα, να τον πετάξη στο νερό. Μαζεύονται γύρω τους άνθρωποι, τρέχουν και δυό χωροφύλακες. Ο Τζάκ φοβάται, άνεβαίνει και το βάζει στα πόδια... Σε λίγο, κάποιος που τρέχει ξοπίσω του, τον φτάνει και τον ξεπερνά. Είναι ο μούτσος, χωρίς καπέλλο, χωρίς γραβάτα, με την πλατεία τρηχχλιά καταδαμένη στο στήθος του, σε κακό χάλι.

— Άμ' ο Βεντούζας;

— Στο κανάλι... Τον γκρέμισα με μιὰ κουτελιά!

Τώρα τρέχουν κι' οι δυό. Οι χωροφύλακες τους κυνηγούν. Ο μούτσος τρέχει καλύτερα. Ο Τζάκ δέν μπορεί να τον άκολουθή. Τότε του έρχεται ή ιδέα να γυρίση πίσω, να ιδή τί άπέγινε ο κακόμοιρος ο Βεντούζας... Κι' άξαφνα άκούει να τον φωνάζουν:

— Έ! Τίτρο!...

Είναι ο Βεντούζας, κι' αυτός ξεσκούφωτος, χωρίς γραβάτα, λαχανιασμένος και φοβισμένος.

— Στον συγύρισα το μούτσο σου!... Τον πέταξα στο κανάλι με μιὰ κλωτσιά!... Τρέχω μή με πιάσουν οι χωροφύλακες... Γεια σου!

Ο Τζάκ τὰ χάνει: Ποιος έρριξε τον άλλον στο κανάλι; Ποιος είναι ο πνιγμένος και ποιος ο πνιχτής;... Ο Τζάκ δέν μπορεί να τή ξεγύση μά ούτε προσπαθεί. Και σε λίγο, χωρίς πάλι να ξέρη πως, — άλλο χάσμα στον νερό του, — βρίσκεται πάλι και με τους δυό, μέσα σ' ένα ταβερνομαγέρεκο, καθισμένος μπροστά σ' ένα τραπέζι, όπου άχνίζει μιὰ λαχανόσουπα. Τρώνε, πίνουν και φεύγουν για να πάνε άλλου. Τὰ καπηλειά και τὰ μαγέρεκα διαδέχονται τόνα τάλλο στο άτελείωτο, το ξεφρενιασμένο αυτό όνειρο. Άχ, μά που θά σταματήσουν πιὰ; Ο Τζάκ δέν βάζει στο στόμα του ούτε μπουκιά, ούτε σταλιά. Μά δέν μπορεί ούτε να περπατήσει. Θα πέση κάτω. Φτάνει.

Επιτέλους βραδιάζει, άνάδουν φανάρια, λάμπες, κεριά. Τώρα βρίσκονται σε μιὰ μεγάλη καταφύτιση σάλα, όπου χορεύουν άραπίνες με άρπες. Ή μουσική του άρέσει το Τζάκ, τον ξυπνά, τον μεθά αλλοιότιχη, και κάνει ένα σωρό τρέλες. (Άκολουθεί)

αυτό γνωστό· τὸ λένε μάλιστα γιὰ τὸ Βολταίρο, ὅχι γιὰ τὸν Σουφτ.
— «Ἀνέκδοτα τοῦ Χωριοῦ» τῆς **Μαίμου** τοῦ **Κωλέττη**. Νόστιμο, μὰ ὅχι ὅπως ἐπρεπε καλογραμμένο.— «Τὸ ἀγρόδιον» καὶ «Ἡ ἐξοχή» τοῦ **Παιδίου τῆς Ὀλυμπίας**. Πολὺ ἀτεχνοί στίχοι.— «Ἡ Ἀνατολή» καὶ «Ἡ Πατρίς» τῆς **Φουρτουνασιμένης Ὁάλασσας**. Τὸ πρῶτο κοινὸ. Τὸ δεύτερο πολὺ ὠραίο· ἀλλὰ εἶναι μετάφραση ἀπὸ τὸ Γαλλικόν, ποὺ καὶ κάποιος ἄλλος μοῦ τὴν ἔστειλε, πέρου νομίζω, καὶ τὴν δημοσίευσεν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὁδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1926. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγρία καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Πρίγκιψ Νικολάιφ, ἄ. (...). Τρελλὸ Γυμνασιοπαῖδι, ἄ. (:).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Κ. Μαυρογορδάτου** (χαίρω πολὺ· ἀλλὰ νὰ διαβάσῃς καὶ τὸν «Ὀδηγό», νὰ ἰδῇς πὼς στέλνεται οἱ λύσεις) **Παρμενίωνα Βοσνιάκου** (ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ πολὺ· χαίρω ποὺ πέρασες τόσο ὦρα στα σὺ Κρούσσο· ε, μ' ἄλλη εὐκαιρία θάρθῃς καὶ στὰς Ἀθήνας) **Ναπολέοντα Λάμπου** (θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ· τὸ «Σιδερένιο Χέρι» θὰ τελειώσῃ στὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ Νοεμβρίου· γιὰ τὸν Χ. δὲν ξέρω οὔτε πόσο χρονῶ εἶναι οὔτε σὲ ποιά τάξῃ πηγαίνει) **Βιολέτταν τοῦ Βουνού** (ναί, τὸ τετραδίον γράφει ἀπέξω «ὄνομα καὶ ἐπώνυμον, ἀλλὰ σὺ, ἂν δὲν θέλῃς νὰ φανερωθῇς, στή θέσῃ ἐκεῖνη γράφεις μόνο τὸ ψευδώνυμό σου»· μ' ὅποιον κορίτσι θέλεις, μπορεῖς νὰ ζητήσῃς ἀλληλογραφία· καὶ στίς ἐγκρίσεις τῶν Ψευδωνύμων, ἀπὸ τὸ ἄ. καὶ τὸ κ. ποὺ βάζω πάντα, βλέπεις ποιά ἀνήκουν σὲ κορίτσια καὶ ποιά σὲ ἀγρία «Στέλλα Βιολάντη καὶ λυσσοχαρτοῦ ἔσται» **Νυφούλαν τ' Ὀυρανίου** (εὐχαίρει καλὴ πρόδο στὸ σχολεῖο ποὺ δνευροῦσσαν ἀπὸ μικρή) **Ἰνδιάναν** (περιμένω κι' ἄλλο γράμμα σου μὲ νέα· εὐχαίρει καλὴ πρόδο στ' Ἀγγλικά καὶ σὲ ὅλα) **Χαμίνη** (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γραμματάκι σου· γιὰ ποιήματα τοῦ Πολέμου νὰ γράφῃς στὸν ἐκδότῃ κ. Ι. Σιδερέν, ὁδὸς Σταδίου). **Κόρη** τοῦ **Βυζαντίου** (ὦρα καὶ τὰ δύο, ἀλλὰ μεγάλη διαφορά μεταξὺ τους· τὸ δεύτερο μπορεῖς νὰ τὸ στείλῃς καὶ γιὰ τὴ Σελίδα δταν θὰ δέξωμαι) **Μιχ. Ο. Δέφνερ** (ἐνδιαφέρουσα ἡ στατιστικὴ αὐτῆ τῶν Παίδ. Πνευματῶν, ἀλλὰ ποὺ τόπος νὰ δημοσιεύσῃς τόσα ὀνόματα· τὸ σπουδαιότερο εἶναι ὅτι τὴν Γ' Τριμηνία πρῶτοι ἔρχεσθε σὺ κι' ἡ **Μάγισσα**, μὲ 3 Π. Π. καθενάς) **Θεσσαλινὸν Ἀστέρ** (ἐπιτρέπεται) **Παῖδι τῆς Ὀλυμπίας** (ὁ νέος μου φίλος **Ὁμορφος Διάβολος** μοῦ γράφει ὅτι σὺ τοῦ ἐπρότεινες νὰ ἐγγραφῇ· σ' εὐχαριστῶ λοιπὸν γιὰ τὸ ἐξασπώμα) **Μέδουσσαν** (καὶ σένα σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐξασπώμα σου·

ἀλλὰ δὲ θέλω νὰ μοῦ γράφῃς μόνο δταν ἐξασπώθῃς!) **Γυμνὸ Βουνό** (χαίρω γι' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις κι' ἀσπάζομαι τὰ καλὰ παιδιὰ· ὅχι, τώρα δὲν δέχομαι ἀπ' αὐτὰ) **Μικρασιατὰκι** (εὐχαριστῶ πολὺ) **Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν** (ναί!) **Σκλάβαν Βασιλίσσαν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Παῦλον Δ. Λεόν** (ἔστειλα· ἐξακολούθησε) **Μηλολόβον, Γέρω-Δήμον** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 229 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 23 Δεκεμβρίου.)

719. Δεξιόγραφος

Μόριο βεβαιωτικὸ
Καὶ μυστήριον θεϊκόν,
Αὐτὰ μόνο πόλη φτάνουν
Μικρασιατικὴ νὰ κάνουν
Μυρμιδῶν

720. Συλλαβόγραφος

Τρία μόνο γράμματα
Πόσα χωροῦν πρῶματα!
Πρέπει ὁμως νὰ προσέξῃς
Σύμφωναν νὰ τάβρῃς ὅλα
Καί, χωρὶς καρφία καὶ κόλλα,
Ἐπιτήδεα νὰ τὰ πλέξῃς.

Μυρτώ

721. Στοιχειόγραφος

Ἐν' ἀκόμα γράμμα μπήκε
Στὸ Μεγάλον Βασιλεῖον
Καὶ νησί μεγάλο βγήκε
Στὴ Μεσόγειο βαθιὰ.

Γαλάσιος Ὀυρανός

722. Μεταγραμματισμός

Ἐνὸς τῶν Ἀποστόλων
Τὸ πρῶτο μόνο ἀλλάξω
Καὶ στρατηγὸν Ἀθηναῖον
Μεγάλον παρουνσιάζω.

Ἀθανάσιος Ε. Μίχας

723. Δημῶδες Αἶνιγμα

Μικροὶ μεγάλοι θὰ τὸ βροῦν
Ἀπὸ τὴ χάρι πῶχει:
Κουράζεται τὸ φρότωμα
Κι' ὁ φορτωμένος ὄχι.

Ἐλευθέρο Πουλί

724. Πυραμῖς

+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * * + * * * *

Οἱ σταυροὶ καθέτως ποτὸν. Ὁ ριζωντικός ἐκ τῶν ἄνω: φωνήεν, αἰσθητήριο, ποταμός τῆς Εὐρώπης, βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων, βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς.

Ἀεράκι τοῦ Βουνού

725. Κρυπτογραφικὸν ἐν Συνεχείᾳ

[Νέον εἶδος. Ὅλα αἱ λέξεις πρέπει νὰ ἔχουν τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν στοιχείων καὶ νὰ εἶναι ὁμοειδεῖς. Κάθε γράμμα μὲ τὴν σειράν ποὺ παρουσιάζεται, παίρνει αὐτὸν ἀριθμὸν, ὁ ὁποῖος ἐπαναλαμβάνεται εἰς ὅλας τὰς λέξεις καθε φοράν ποὺ ξαναπαρουσιάζεται τὸ ἴδιον γράμμα. Τὰ διάφορα γράμματα τοῦ ὅλου συγκεροτήματος δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνουν τὰ δέκα, ὥστε νὰρκοῦν διὰ τὴν ἀριθμῆσιν οἱ μονοψήφιοι ἀριθμοὶ 1 ἕως 0. Αἱ λέξεις τοῦ συγκεροτήματος πρέπει νὰ εἶναι ὅσαι περὶπου καὶ τὰ γράμματά των, — μὴ παραπάνω, μὴ παρακάτω δὲν πει-

ράζει — ὥστε νὰποτελεῖται τετράγωνον.]

1 2 3 3 4 2
2 1 1 3 4 2
4 5 2 3 4 2
6 7 8 8 4 2
8 9 6 0 4 2

Πέντε Κράτη τῆς Εὐρώπης.

Ἀρίων

726-730. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἀδῖος, λείος, βάτος, Πάρος, χυμός.

Μορτάκι

731. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ καθεξῆς, ἀποτελοῦν μέγα Κράτος τῆς Ἀσίας:

1, Ἀρχαῖος ἀρχιτέκτων· 2, Πέριος στρατηγός· 3, Ζῶον χρησίμον· 4, Μυθολογικὸν τέρας· 5, Μεγάλῃ ὑγρᾷ ἔκτασις· 6, Θεά· 7, Μοῦσα.

Λευκὸς Ἀστὴρ

732. Φωνηεντόλιπον

γλσ - πτσ

μλ - κτσ

Δημοσθένης Μιράσγετης

733. Γρίφος

σὺ σὺ τί
σὺ σὺ τί
σὺ σὺ σὺ
σὺ σὺ σὺ
σὺ σὺ
σὺ σὺ
σὺ σὺ
σὺ σὺ

τί
τί
ἀρ
τί
τί

Ἄσπρος Ἀράνης

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

734. Devinette

Je prends, cher lecteur, un mot
[tout seul,
J'ôte l'accent sans mettre un
[autre
Et telle chose qui avait du
[sel,
Devient soudain très malpropre.
[pre.
(Πρωτότυπον) Σαρδανάπαλος

735. Question

Quelle est la chose qui raccourcit à mesure qu'elle s'allonge?

Ἡλιογέννητη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 32

496. Μύκκος (μῆ, κῶνος). —

497. Δάντης (Δάν, τίς). — 498.

Καστορία - Ἱστορία. — 499. Ταυ-

ρίς - ταύρις. — 500.

Ι Κ Α Ρ Ι Α 501. Σάμος - Σά-

Κ Α Ρ Ι Α 502. Σοφός - Σίνης

Α Ρ Η Σ - Σανός. — 502-506.

Ρ Ι Σ Διὰ τοῦ Τ: τόπος,

Γ Α ἀτμός, ἀκτῆ, νό-

Σ τος, ἔννος. — 507.

ΠΤΗΝΑ - ΟΡΝΙΣ (Ποσειδών,

Τροφή, Ἡνίοχος, Νιόβη, Ἀ-

Σύρομας). — 508. Ὅποιος βασί-

τῇ γλώσσᾳ του· ὁῦναι τὴν κεφα-

λή του. — 509. Ἡ Ἰνέπολις εἶ-

ναι πόλις τῆς Μικρασίας (οἱ,

εἶναι πόλις, εἶναι πόλις, τ' εἰς

μὲ, κρασί, ἄς). — 510. Paris est

metropole. Un ours blanc est

maitre au pôle. Amundsen aime

être au pôle.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἢ λέ-
ξις, μὲ παχὰ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μὲ κεφαλὰ δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΕΤ'—698)

ΗΛΙΑΝΤΑ εὐχαριστεῖ θερμὰ τὴν ΤΖΟΚΟΝΤΑ, μὰ δυστυχῶς δὲν ἀλλάζει Μικρὰ Μυστικά.

(ΚΕΤ'—699)

Α κυρώων τὸν (ΚΕΤ'—408) Διαγωνισμὸν μου, **Μεγάλη** Ἑλλάς, παρακαλῶ στεί-
λε μου Δ/σίν σου

Ἀπόγονος τοῦ Ὀδυσσεύς

(ΚΕΤ'—700)

Δ ΡΟΖΕΡΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ, πήρα ψευδώνυμο· κατὰ λέξιν ποῖα εἶμαι; **ΑΡΑΠΑ**

(ΚΕΤ'—701)

Π ΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΟΚΟΣΜΟ ΧΑΙΡΕΤΩ ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥ-
ΛΕΣ, ΙΔΙΩΣ ΞΑΝΘΟΥΛΑΝ ΚΟΥΝΕΛΗ.
ΠΡΙΓΚΙΨ ΝΙΚΟΛΑΪ ΕΦ

(ΚΕΤ'—702)

Μ ΕΔΟΥΣΑ, ἔχω μεγάλᾳ σχέδια. ΕΝΝΟ-
ΕΙΣ; ΠΡΙΓΚΙΨ ΝΙΚΟΛΑΪ ΕΦ

(ΚΕΤ'—703)

Π ΡΟΚΑΛΩ ὅλους καὶ ὅλας νὰ μὲ ἀπο-
καλύψουν. ΠΡΙΓΚΙΨ ΝΙΚΟΛΑΪ ΕΦ

(ΚΕΤ'—704)

Μ αρίκα Δημητριάδου, ἐὰν εἶσαι με-
μπέκα· κινεῖσθαι ὑπὸ φανερόν ψευδῶ-
νυμον. «ΦΑΡΑ» καὶ ὅλα τὰ ΔΙΑΠΛΑΣΟ-
ΠΟΥΛΑ τῶν Σερρῶν φωνάζετε ἀοῦα στὴν
Δημητριάδου, ἀοῦααα. ΤΑΡΖΑΝ

(ΚΕΤ'—705)

Δ ιαπλάσπουλα-ες, ἀπὸ τώρα στέλνετε
Μ. Μυστικά στὴν Δ/σιν: Νικόλαον
Πόνον, μαθητὴν 2ας Γυμνασίου, Σέρρας.

(ΚΕΤ'—706)

Μ αρίκα Δημητριάδου, εἶσαι μεμπέκα,
πῶ, πῶ. Τσαχπίνια—Μαρούλα Γαλλέμη.
ΤΑΡΖΑΝ

(ΚΕΤ'—707)

Δ ιαπλάσπουλα-ες, δεχθῆτε ἓνα φιλικὸ
χαίρετισμὸν ἀπὸ τὸ
Τρελλὸ Γυμνασιοπαῖδι

(ΚΕΤ'—708)

Τ ὁ Τρελλὸ Γυμνασιοπαῖδι θάταν εὐ-
τυχισμένο ἂν τὰ Διαπλάσπουλα δεχόν-
ταν τὴν φιλία του. Γράψατε μέσον Δια-
πλάσεως.

(ΚΕΤ'—709)

Η διεύθυνσίς μου (ΚΕΤ' 427) ἀλλάζει.
Ἄσσοι θέλουν νὰ μοῦ στείλουν Μ. Μυσ-
τικά ἄς στείλουν στὴν Δ/σιν: Καλλιόπην
Χατζῆ (διὰ Σκανδαλιάραν), Φιλελλήνων
13, Ἰωάννινα. ΣΚΑΝΔΑΛΙΑΡΑ

(ΚΕΤ'—710)

Χ ιόνι, Μαργαριταρένια, Ἡλιόλουστη,
Χιμαίρα, Μάγισσα, Ἰγκεμπούργ, Ἀν-
ταλλάσσουμε Μ. Μυστικά· Πρατήριον Γιαν-
νουκάκη, Πύργον διὰ:
ΛΑΤΑΝΙΑ

(ΚΕΤ'—711)

Β ιολέττα καὶ Ἀρακινιάς—Βρατσάνου
Λουκαβίτος—Τσάρτσανος, Χρυσοπόρος
Νεῖλος—Παπαδάκη.

Βιολέττα τοῦ Βουνού

(ΚΕΤ'—712)

Τ ραυματῖα τοῦ 1913, πότες εἶσαι, ἔρε
κατεργαράκο; Μὲ ἔννοια σου καὶ θὰ
σὲ βρῶ.

Βιολέττα τοῦ Βουνού

(ΚΕΤ'—713)

Θ ἐρμὰ εὐχαριστῶ ὅσες μ' εὐχέθηκαν στὴ
γιόρτᾳ μου. ΑΡΙΑΔΗΝ ΖΥΡΚΙΑ

(ΚΕΤ'—714)

Μ αγεμένη Ἑλληνοπούλα — Μάρικα
Δημητριάδου.
Σιλουέττα: κεφαλὴ κρεμμυδι, κορ-
μὸς καλάμι, χεῖρα καὶ πόδια σπέρτα.

ΠΡΙΓΚΙΨ

(ΚΕΤ'—715)

Α ράπα, Ἀνθεῖς, Σίφων, Τσαχπίνια, ἀν-
ταλλάσσουμε Μ. Μυστικά; Δ/σις: Μά-
ριον Δεϊμένην (Διὰ Χ), Καρότση 4, Ἀθή-
νας.

Τραυματίας τοῦ 1913

(ΚΕΤ'—716)

Α ράπα — Σοφία Δοανίδου. Καλὴ ἄρχη.
Βρῆστε με. ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

(ΚΕΤ'—717)

Η διεύθυνση τοῦ Γιούλη Ἀνθὲ ἔγινε:
Γεώργ. Κανελλόπουλον, Ἱπποκράτους
149, Ἀθήνας.